

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Gema Juan es carmelita descalça a Puçol (València) i va ser l'encarregada d'obrir el curs *Atrapar el temps. Repensar el temps per a una vida en plenitud*, organitzat per Cristianisme i Justícia. Aquesta religiosa ens dona algunes pistes per viure el temps d'una altra manera, descobrint la riquesa del nostre interior.

Què ensenya la vida contemplativa sobre el temps?

Podem trobar un ritme per viure que sigui bo, humà, que afavoreixi el pensament, la reflexió, la trobada... des de la meua experiència de vida contemplativa crec que no es tracta d'alentir la vida, sinó de trobar un nou ritme per viure. Cal deixar de banda tot el que és estrès, ansietat, tot el que la velocitat del món d'avui ens imposa. S'ha de recuperar la pressa per l'atenció, per ajudar la gent, per trobar-se amb els altres... hi ha coses que són urgents a les quals s'ha de donar preferència i dedicar-hi temps.

Ens obsessiona ocupar totes les hores del dia?

Multitud de coses reclamen la teua atenció perquè sempre tinguis alguna cosa a fer. Darrere de tot això hi ha un munt de consum, una manera de fer que t'enreda en moltes coses que al final no t'aportaran tant com prometen.

Això ens porta a la superficialitat?

Humanitzar el temps és aturar-se i pensar. No és que anem amb presses, és que ens hem instal·lat en la pressa. No aconseguim pensar, deixar que les coses que ens interessin ens penetrin. Tenir espais de silenci, d'atenció, d'amor, diu sant Joan de la Creu, donabéns, claredat al cap, pau al cor, molta més alegria, més disposició per poder aconseguir les coses que vols. Aquesta pressa, aquesta acceleració, aques-

Gema Juan, carmelita descalça al monestir de Puçol

«Humanitzar el temps és aturar-se i pensar»

ta grandíssima dispersió que tenim ens va buidant, ens va fent oblidar les coses millors i veritables que hi ha en nosaltres. S'ha de ser valent per dir: això sí i això no.

I què en fem del rellotge?

S'ha d'aprendre a «perdre» el temps, a gastar-lo sense mesura i sense control. Però perdre'l amb causa. El temps és com el perfum vessat de l'evangeli: és un malbaratament absurd. Jesús «va perdre» el temps amb moltes persones. Ser capaç de gastar el temps en una trobada, estant amb algú, gaudint de la música... s'ha de fer perquè és salut. El temps que dediquem per trobar-nos amb els altres és la porta més gran que té Déu per atansar-se a nosaltres.

Hauríem de ser més contemplatius?

Tots estem cridats a la contemplació. Joan de la Creu deia que contemplar és rebre, obrir-nos a Déu. Cadascú en la forma de vida que té, en les ocupacions que té, ha de

trobar el seu espai i la seva manera d'estar obert cap a Déu. La contemplació és una advertència amorosa de Déu que necessita temps de silenci. Cadascú ha de veure quant de temps li dedica, si quatre minuts o quatre hores. La unió amb Déu és una unió d'amor, de veritat i de cor, que no depèn de cap cosa de l'exterior. No hi ha res de l'exterior que impedeixi que tu decideixes que vols estar amb Déu.

Ens espanta el silenci?

Provem-ho! I si et fa por... jo t'acompanyo perquè val la pena. El simple fet d'intentar-ho implica descobrir una cosa diferent i no demana cap parafernàlia, és una cosa molt senzilla. Tots tenim la possibilitat de fer un instant de silenci, de trobada amb un mateix i que ens durà a altres coses. La gent potser té por perquè si entra en el silenci i passa la primera capa començarà a trobar coses que li bellugaran la vida de lloc. El que sortirà, segur que és bo.